

ре, сж почти сичките малко или много извѣстни и изъ старите руски памѣтници, и изъ живите народни суевѣрия, така щото само това едно може вече да служи за доказателство, че въ древня Россия сж са намирале слѣди отъ ересъта, а това и наистина е твжрде вѣроятно: ние намираме най-послѣ и оние посрѣдствующи бжлгарски и сжрбски памѣтници, които сжединяватъ тая отдалечена бжлгарска старина съ руската. Въ руските памѣтници сж са сжхраниле „лжовните молитви“ за трѣсавиците и апокрифическото сказание за тѣхното происхождение, легендите за Христа, преданията за кржстното джрво, вопросите за това, „отъ koliko частей сотворенъ бысть Адамъ“ и пр., съ една дума, оние *басни*, които сж са приписвале на Еремия отъ древниятъ индексъ въ Номоканонътъ отъ 14-ятъ вѣкъ до „Кирилловската книга“ отъ 17-то столѣтие. Въ послѣднѣето време тие „басни“ са откриватъ и въ старинните сжрбски и бжлгарски ржкописи.

Изъ сичко са види, че попъ Еремия никакъ не е билъ истиненъ изобретатель на сичките тие произвѣдения: той само пжрви е можѣлъ да даде опредѣленна форма на сжществуящите вече народни сказания или пжрви е можѣлъ да даде опредѣленна форма на легендите, които никакъ не сж биле сжставени отъ него. Повѣрията за трѣсавиците и лжовните молитви принадлежѣле камъ овзи видъ отъ народните суевѣрия, които ние наричаме „заговори“; тие нѣща сж до толкова познати на сичките вѣкове и народи, щото ние едва ли можеме да намѣриме тѣхниятъ авторъ: Еремия, както са види, само са е вжсползувалъ отъ